TRACTATUS MEDICUS
INAUGURALIS,
DE
DYSENTERIA;

9

QUEM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD, S. S. T. P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ PRÆFECTI;

NECNON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI Consensu,

Et Nobilissimæ FACULTATIS MEDICÆ Decreto;

Pro Gradu Doctoris,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

GULIELMUS LYSAGHT SAYERS,

SOC. REG. MED. EDIN. SOC. EXTRAORD.

NECNON

SOCIET. REG. PHYS. EDIN. SOC. HONOR.

———— then wasteful forth
Walks the dire Power of pestilent disease.
A thousand hideous fiends her course attend,
Sick Nature blasting, and to heartless woe
And feeble desolation casting down
The tow'ring hopes and all the pride of man.

THOMSON'S SEASONS.

Ad diem 24 Junii, hora locoque solitis.

EDINBURGI:

EXCUDEBANT C. STEWART ET SOCII, ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.

1800.

EDVARDO SAYERS BRIDGES,

ARMIGERO,

PATRI SUO CARISSIMO,

ET

AMICO FIDELI,

GULIELMUS LYSAGHT SAYERS,

S. P. D.

NEMO eſt, pater optime, cui plus te debeam. Tu vitam donaſti, et quicquid in me eſt ingenii liberali manu excoluiſti. Hæc dum reputo, et cætera beneficia in me indies collata, quorum alta mente reponitur ſenſus, cui præ te dicatas vellem haſce, qualeſcunque fuerint, operæ meæ primitias? Ad te ergo confugiunt, tuumque patrocinium propria ſibi affinitate vendicant.

Accipe, eximie vir, indicium hoc parvulum animi erga te promptiſſimi; et ne deſpice haſce meas ſtudiorum medicorum primitias, tibi ſi non ingenio, at ſaltem amore et obſervantia, oblatas. Quod diu vivas felix fauſtuſque tuis ex animo opto, precor filius omni officio devinctus.

EDINBURGI, *dabam 24 Junii, anno ſalutis humanæ*, 1800.

TRACTATUS MEDICUS

INAUGURALIS,

DE

DYSENTERIA.

AUCTORE GULIELMO LYSAGHT SAYERS.

PROËMIUM.

NON ſane ſcribendi pruritu, ſed legibus hujus Academiæ impulſo, de dyſenteria, breviter quam potero, mihi in animo eſt diſſerere, et penſum mihi injunctum abſolvere pro virili conabor.

Me

Me quidem dolet paginas hasce, tam festinanter conscriptas, neque ea qua decuissent cura correctas et expolitas, confestim publici juris facere: Sed nonnullas in hoc medicinæ empirio Doctoratus ceremonia evocat. Vos igitur, lectores, oro, ut mihi, cui, circa ægros occupato, perparcæ fuerunt stylum vertendi opportunitates, vestram concedatis indulgentiam.

Antequam ad propositum transeo, gaudens hanc publicam occasionem arripio inclyto tutori meo, per annos quatuor, in collegio Dubliniense, Edvardo Stopford, D. D. A. M. T. C. D. et S. J. viro morum suavitate non minus quam eruditioni spectabili, (cujusque laudes quisnam ignorat?) grates ab imo corde lubentissime solvendi.

vendi. Senſum ejus benevolentiæ mihi e memoria nunquam eſſe elapſurum,

> "In freta dum fluvii current, dum montibus umbræ
> "Luſtrabunt convexa, polus dum ſidera paſcet ;"

Et honorem, nomenque ejus laudeſque ſemper manſura eſſe, quæ me cunque vocant terræ, ſpondeo. Siquid jam nunc ſcio, aut ſi unquam mundo non inutilis evaſero, id totum ei tribuendum.

Raro enim ſimplices morbi, quales a pathologis, noſologiſque delineantur, clinicen exercentibus ſe exhibent, ſed plerumque compoſiti, complicatique vario modo ſiſtuntur; quo fit, ut clinicis acri judicio, et magna ſæpe mentis contentione ad diagnoſin, curationemque recte inſtituendam opus ſit. In univerſum cauſarum ratio habenda eſt, omnique ope enitendum, ut morbi origo tollatur.

Burſerius, T. 3. *p.* 114.

DE

DYSENTERIA.

DYSENTERIA frequens morbus eſt, præſertim in regionibus calidis; plerumque gravis, et ſæpe admodum periculoſus. Exeunte æſtate, aut ineunte autumno, plerùmque longè latèque per populos graſſatur, et præcipue in locis paludoſis, ubi ſæpe cum febribus intermittentibus vel remittentibus conjungitur, uti Cullen, Pringle, Zimmerman, aliique haud parvi nominis auctores, teſtantur. Convenit quoque inter omnes, ob naturam ejus peſtiferam, per claſſes, exercitus, valetudinaria, et urbes obſeſſas, potiſſimum ſævire, vel ubicunque magna multitudo hominum in

unum congregata vitæ ac victus communitate utitur. In hujusmodi locis plerùmque lethalis eſt, fruſtrà ſæpe obſtante medicinâ.

MORBI DEFINITIO.

Morbum quem hujus opuſculi argumentum ſelegi, Cullenus, in noſologiâ ſummus auctor, ſequenti charactere, quo a cunctis aliis affectionibus diſtingui poteſt, tam clàre quàm breviter definivit: "Pyrexia contagioſa; dejec-"tiones frequentes, mucoſæ, vel ſanguinolentæ, "retentis plerùmque fœcibus alvinis; tormi-"na; teneſmus."

MORBI HISTORIA.

Dyſenteria variis modis adoritur; interdum ægrotus rigoribus cum laſſitudine, magnâ cum debilitate, capitis dolore, cibi faſtidio, amaro oris ſapore, corripitur; hiſque calor auctus, frequens arteriarum pulſus, dorſi ac lumborum dolor, nauſea, et interdum vomitus materiæ ſæpe bilioſæ ſuperveniunt; paulo poſt, plus

minuſve

minusve cito, sitis urget, et intestina male se habent.

In aliquibus autem exemplis nulla fere pyrexia prægreditur, sed initio liquidis alvi dejectionibus accedunt intestinorum torsiones et crebri ventris dolores, frequens dejiciendi cupiditas, alvus excrementa, admodum fœtida, et sæpe exiguâ quantitate, ex muco adipi simili, aut sanguine intermixto, excernit, retentis plerumque stercoribus naturalibus.

Pyrexia comitans est admodùm varia, nonnunquàm generis inflammatorii, nonnunquàm formam intermittentis vel remittentis, sæpius autem typhi speciem cum putredinis signis comitantibus assumit; interdùm autem febris nulla ferè adest, vel, morbo progrediente, aliquando evanescit, signis dysenteriæ propriis perstantibus. Interdum post dolorem acutum, vel operationem medicamenti cathartici, fæces alvinæ excernuntur; ferè semper admodum parcæ sunt, et globulis duris similes, (qui medicorum linguâ *scybala* vocantur), cum aliquo

ſed brevi torminum levamine. Sæpè autem nihil aliud præter mucum ſpumoſum, plus minuſve fœtidum, et ſanguine tinctum, dejicitur*; imo interdum merus quidem ſanguis; et † pus purum evacuatur, et excrementa nonnunquàm filamentis, carunculis, quæ tunicæ inteſtinorum villoſæ ſimiles ſunt, ſcatent.

Nonnunquàm etiam vermes ‡, plerùmque lumbrici, ſed aliquandò aſcarides, dejiciuntur. In hoc morbi gradu anus ſæpe prolabitur; dyſuria, vel iſchuria, licèt rariùs, ſed ſæpius lienteria, ſupervenit; nonnunquam lumbrici ex ore evomuntur, ut Pringellius memorat. Lingua, urgente morbo, muco albo ſqualet, et æger nauſea afficitur. Quamvis dejectiones ferè ſemper parcæ ſunt, res tamen nonnunquàm longe aliter ſe habet; teſtatur § enim Zimmerman, quadraginta laticis aquoſi libras uno vertente

* Moſely on Tropical Diſeaſes, p. 169.

† Dr D. Monro on Diſeaſes of Military Hoſpitals, vol. 1. p. 63.

‡ Moſely on Tropical Diſeaſes.

§ Vid. Zimmerman de Dyſenteria.

vertente die dejectas fuisse. Ægri sæpissimè indies, plerùmque quindecies aut vicies, et interdum multo sæpius, desident. In hoc morbo pulsus arteriarum varii sunt; sed plerumque debiles, et tardi, sub finem morbi evadunt. Horum symptomatum plura vel pauciora mortem anteire solent; cuncta enim rarissimè in eodem ægro observantur.

Tempus, per quod duret morbus, est admodùm incertum, et multùm pendet ex astantium curâ, medicamentorum usu, et aliis rebus, necnon curâ quam suimet ægrotus habet. Æger, modò die quarto vel quinto, modò decimo sexto, tollitur; nec raròo in tempus multò longius superest. In quibusdam casibus valdè mitis est morbus, et remediis lenioribus cedit.

Si morbus facie gravissimâ et fatali fuerit, omnia hæc symptomata adaugentur; dolor fere perpetuus est, et vix tolerabilis; in faucibus plerùmque aphthæ apparent; arteriæ imbeciliter aut exiliter micant; os et lingua crustis nigricantibus obducuntur, et maculæ in facie,

aut

aut puſtula nigra pone aures erumpunt; urina et ſtercora fœtidiſſima ægro inſcio elabuntur; aut teneſmus tantus eſt, ut perpetuo hiet anus, unde enemata ſtatim redduntur, aut ita conſtringatur, ut nihil poſſit immitti; ſingultus, et, ut Riverius addit, manuum œdemata ſuperveniunt. Debilitas ſumma eſt, et ſyncope ſæpe accidit; frequenter extrema frigeſcunt, et ſudores frigidi prorumpunt; facies palleſcit et ferè cadaveroſa fit; pulſus arteriarum lenis, parvus, et tremulus fit, tandem doloribus ex toto conquieſcentibus delirium leve accedit, et convulſiones et mors ſuperveniunt.

CADAVERUM INCISIONES.

Cadaveribus dyſentericorum ferro patefactis, morbida ſequentia apparent; inteſtina magna, rectum præſertim, et pars inferior coli, ſemper plus minuſve inflammatione affecta inveniuntur; tunicæ eorum interdum ulceribus et gangrenæ ſignis corrumpuntur; ventriculus ipſe eodem

eodem ferè modo interdum afficitur; porrò omentum, modò tabidum, modò gangrenâ affectum conſpicitur; peritonæum craſſum præter naturam inteſtinis adhæret; glandulæ meſentericæ ſæpe valde tumeſcunt. Necnon ſplen, pancreas, urinæ veſica, et renes, morbida aliquando inveniuntur; thoracis viſcera morbi veſtigia haud tàm manifeſta produnt; inflammatio nonnunquam in pulmones diffunditur, et cor ipſum aliquando ſupra quam debet magnum reperitur.

DIAGNOSIS.

Dyſenteria cum tribus morbis confundi poteſt, ſcilicet colicâ, cholerâ, et præcipue cum diarrhœâ.

Colicam, vomitus ſæpe ſtercoraceus, dolor circa umbilicum precipue torquens, et preſſione ferè ſemper levatus, alvus pertinaciter adſtricta, nulla plerùmque comitante pyrexiâ, a dyſenteriâ ſatis diſtinguunt.

Choleram, febris abſentia, vomitus, ſurarum ſpaſmata,

ſpaſmata, et dejectiones bilioſæ, a dyſenteriâ ſecernunt. Inſuper cholera minime contagioſa eſt.

In diarrhœâ fœces liquidæ copioſæ dejiciuntur, et nunquam ſcybalorum formâ, et raro ſanguine commiſtæ. Diarrhœa pyrexiâ primariâ caret, et nunquam peſtifera eſt, et teneſmus, et tormina, minùs gravia ſunt quàm in dyſenteriâ. Fætor in dyſenteria ſingularis adeſt ; quæ quidem omnia dyſenteriam inter et diarrhœam terminos faciunt.

CAUSÆ REMOTÆ.

Cauſæ remotæ ad duo capita referendæ ſunt ; jure enim in prædiſponentes et occaſionales dividuntur.

Causæ Predisponentes.

Inter omnes convenit, cuncta, quæ corpus infirmant, homines huic morbo obnoxios reddere, præcipue eos quorum vires morbi prægreſſi conſumpſerint ; nam in claſſibus, caſtris, et

et urbibus obſeſſis, illos, quorum corpora morbis prægreſſis debilitata fuerant, præ aliis dyſenteria corripere videtur.

Ex cauſis quoque ſunt animi affectiones, ut metus, anxietas, &c. labor, vigilia, excubiæ, ebrietas, venus nimia, calor magnus, præſertim ſi humiditate conjungitur, diæta parca, aqua impura, defectus aëris liberioris, cibi animalis uſus nimius, vapores putridi cadaverum, quæ inſepulta putreſcunt, vel vegetabilium putreſcentium, et incuria munditiei; quæ quidem omnia morbi hujus actioni inſigniter favent. Hinc morbus ſæpe in claſſibus, caſtris, et urbibus obſeſſis graſſari ſolet.

Causæ Occasionales.

Cauſæ occaſionales diverſæ ſunt. Haud multum dubitare licet utrum morbus contagioſus ſit necne, præſertim cum cloacæ communes contagionem maxime diffundunt, et admiſſio vel unius dyſenterici in noſocomium multos illic decumbentes morbo corripi facit.

Quânam viâ, utrum cutis, pulmonum, an ventriculi, corpus ingrediatur, nondum convenit.

Obſervationes Monro, Pringle, Cleghorn, et aliorum haud parvi nominis auctorum, probant dyſenteriam iiſdem ferè ab cauſis, quibus febres intermittentes aut remittentes, oriri. Hæc verba habet Pringle: "In the end of "ſummer, or in autumn, when any number "of men are expoſed to night-damps, or fogs, "or lie upon wet or marſhy ground, eſpecially "after a hot day, part of them will be ſeized "with a fever of the remitting or intermit-"ting kind, and a part of them with dyſen-"tery."

Nonnulli exiſtimant fructuum uſum nimium morbi hujus cauſam eſſe, quia fortaſsè maturi ſunt eodem ferè tempore quo morbus hicce invadit; ſed dyſenteria in locis ſupervenit, ubi fructus obtineri non poſſunt; et Tiſſot aliique fructus maturos tam longè a nocendo abeſſe pronunciant, ut inter præſtantiſſima remedia jure

jure habeantur, et nihil aliud ad curandam dyfenteriam magis adjuvat.

CAUSA PROXIMA.

De causâ morbi hujus proximâ fcriptores multum inter fe variant; quidam, neque profecto parvi nominis, auctores materiam acrem pro causâ proximâ habendam effe contendunt; minus rectè tamen, fi mihi judicare fas fit; plura enim fymptomata per caufam morbi proximam a fummo Culleno redditam, quàm per ullam aliam explicari poffunt. En Culleni verba celeberrimi *: "The proximate "caufe of dyfentery, or at leaft the chief part "of the proximate caufe, confifts in a preter-"natural conftriction of the colon, occafion-"ing, at the fame time, thofe fpafmodic efforts "which are felt in fevere gripings; and which "efforts, propagated downwards to the rectum, "occafion there the frequent mucous ftools "and

* Cullen. Firft Lines of the Practice of Phyfic, vol. 3. p. 112.

" and tenefmus." De causâ quoque morbi hujus proximâ differens celeberrimus profeffor nofter Gregorius hæc verba facit: " Creditur " oriri a conftricta aliqua parte inteftinorum, " præfertim colo, quo fit ut hæc, quamvis " multum irritata, nihil fere demittere pof- " fint *.

RATIO SYMPTOMATUM QUORUNDAM.

Tormina in hoc morbo ab irritatione, quâ inteftina jam præter naturam adftricta, et irritabilia, fœces afficiunt, oriuntur, vitiato muco qui partes internas illinere debet. Tenefmus ab irritatione, et inflammatione inteftini recte oriri videtur. Scybala retentione et induratione fœcum naturalium in coli cellulis, et tandem partium tenuiorum abforptione formantur. Prolapfus ani, quo dyfenterici plurimùm vexantur, iteratis ac violentis defidendi conaminibus

* Vid. Gregor. Confpectus Medicinæ Theoreticæ, vol. 1. p. 349.

minibus efficitur. Sanguis, qui ſæpè magnâ copiâ profluit, a vaſis ſanguiferis inteſtinorum ruptis aut croſis, provenire videtur. Dejectiones mucoſæ ex nimio alvi motu, quem ſpaſmi et inflammatio excitant, et ex glandulis inteſtinorum irritatis, et magnam ſui muci quantitatem ſecernentibus proveniunt.

Non levis inter auctores diſceptatio exoritur de origine membranarum, quas dyſenterici haud rarò excernunt; nonnulli ex ramentis tunicæ villoſæ inteſtinorum conſtare contendunt; at longè veriſimilius eſt, ni fallor, illas a muco ſpiſſato formari, cujus pars, internæ tubi alimentaris ſuperficiei adhærens, tunicæ villoſæ formam præ ſe fert. Neque a nobis diſſentit Cl. Darwin, nitidiſſimus Scriptor, et medicus plane non ignobilis, cujus verba hic juvat me exſcribere *: "The mucus is alſo "hardened, ſo as to line the inteſtines, and to "come away in ſkins, rolled up as they paſs "along,

* Darwin. Zoonomia, vol. 2. cl. I. 1. 3. 5. p. 38. 39.

" along, ſo as to reſemble worms, for which " they are frequently miſtaken; and ſome- " times it is evacuated in ſtill larger pieces, ſo " as to counterfeit the form of the inteſtines, " and has been miſtaken for a portion of " them."

Petechiæ, quæ ſæpè in cute apparent, a magna debilitate et inſigni humorum in putredinem proclivitate oriuntur.

PROGNOSIS.

Inter medicos conſtat dyſenteriam haud levem eſſe morbum, maximè verò malignum cum epidemicè ſævit, eamque febris comitatur: tunc enim ſæpe inflammatio et gangrenæ ſuperveniunt.

Sed ſi brevi poſt remedia adminiſtrata ſigna leventur, ſi tormina et teneſmus miteſcant, ac rariùs revertant, ſi ægri robuſti et vegeti ſint, nec corporis conſtitutionem morbi prægreſſi corruperint, ſi febris lenis ſit, aut, quod adhuc melius eſt, prorſus abfuerit, et ſi fœces

fere

fere naturales copiosæ dejiciantur, dum morbus ipse recens est, et cibi appetitus parùm minuitur, exitum faustum sperare licet.

Contra, dejectiones valde frequentes, et admodum parcæ, sanguineæ, spumosæ, fœtidissimæ, inscio aegro elabentes, et tormina ac tenesmus perdurantia, pulsus debilis ac tremulus, facies pallida, in faucibus aphthae, convulsiones, animi deliquia, frigus extremorum, mortem instare denunciant. Burserius ait; " plerumque mortis est signum, cum tenesmus " tantus est, ut perpetuo hiet anus, unde clysteres statim elabuntur, aut ita constringatur " ut nihil possit immitti." Riverius etiam addit manuum œdemata esse lethalia.

METHODUS MEDENDI.

Cum febris, quae dysenteriam comitatur, sit admodùm diversa, modò synocha, modò typhus, modò intermittens, modò remittens, medendi consilia nonnihil diversa esse necesse est.

In omni exemplo intestinorum colluvies atque

que ſcybala ea quàm plurimùm irritant: "Neque facile (ut ait Profeſſor noſter Grego-"rius *) prius ſolvitur morbus, quam idoneis "medicamentis alvus probe purgata fuerit." Maximi igitur momenti eſt, ut medicus materiam morboſam, et ſcybala ex inteſtinis, evacuare operam det, quod praecipue medicamentis catharticis, et interdum emeticis optime perficitur. Hunc in finem laxantia mitiora optime conveniunt, et quoniam iterum iterumque ea aſſumere neceſſe eſt, quae aegri minime faſtidiunt praeponenda ſunt. Longum ac inutile foret omnia laxantia enumerare, quae a variis medicis in hoc morbo celebrantur. Oleum ricini aut ſales neutri morbo incipienti bene accommodari videntur; ex his ſunt, ſulphas ſodae, ſulphas magneſiae, tartris potaſſae, tartris ſodae, &c. Doſibus antimonii tartarizati parvis Cullenus uti nos monet,

* Vide Gregory Conſpectus Medecinæ Theoreticæ, vol. 1. p. 349.

net, quia medicamentis omnibus praeſtare comperit. Interdum neceſſe eſt dyſentericos ſingulis diebus, vel quolibet biduo vel triduo, prout ſigna poſtulant, aſſumere hæc remedia, quæ liquoribus diluentibus et juſculis tenuibus adjuvanda ſunt.

Lotiones emollientes valdè proſunt, partes inflammatas fovendo, et ſi cum opio conjungantur, effectum meliorem producunt; horum autem uſui alvi purgatio ſemper præmittenda. Alia adſunt medicamenta purgantia, quæ ſilentio præterire nefas eſſet. Degnerus Cleber rheum et lixivam e tartaro medicamentum divinum potiùs quàm humanum nominat. Huxham et Pringle rheum magnis laudibus proſequuntur. Monro, cujus laus magna eſt, magneſiam vitriolatam, una cum mannâ et oleo, omnibus aliis præſtare opinatur. Cleghorn et Home vitrum antimonii ceratum plurimum commendant. Rheum cum ſennâ Sydenhamius laudat.

Emetica dyſenteriâ ineunte a medicis pleriſ-

que

que multùm laudantur, et certe ad febrem atque inflammationem diſcutiendam, et ad ventriculum evacuandum utilia ſunt; ſed ad hunc morbum ſanandum iis cathartica præſtant. Ex medicamentis autem emeticis præſtantiſſima ſunt pulvis ipecacuanhæ, infuſum florum chamœmeli, infuſum cardui benedicti, antimonium tartarizatum, &c. Hæc autem non ſine diſcrimine præſcribenda ſunt. Antimonium enim tartarizatum non bene ægrotis debilibus accommodatur; ſed regionibus frigidis optimè convenit, et fauſtiſſimos effectus, præcipue in ægrotis robuſtis producere ſolet. Sed ex medicamentis emeticis æque ac catharticis mitiora acrioribus anteferenda ſunt. Opium, poſtquàm alvus probe evacuata fuerit, ad dolores, ſi qui ſint, conſopiendos medicamentum valentiſſimum eſt; nunquam vero obliviſcendum eſt poſt cathartica ſolummodo fas eſſe opium dare; ne ſtercora retenta et in ſcybala formata conamina noſtra irrita reddant. Balneum tepidum, vel abdominis fomentationes,

veſicatoria,

veſicatoria, enemata ex aquâ tepidâ, vel aliis blandis, vel gummi arabico, aut amylo, ſæpe repetita levamen haud parvum afferunt.

Sanguinis detractio in dyſenteriâ anceps remedium eſt; ubi inflammatio vehemens eſt, et ægrotus robuſtus, detractio ſanguinis prodeſt, ac requiritur, ſed cum febris, uti ſæpiſſime, putrida eſt, ſanguinem mittere non licet.

Ad acrimoniam fluidorum in viſceribus abdominalibus corrigendam varia demulcentia adminiſtrantur: qualia ſunt emulſio arabica, aqua hordeacea, lini infuſum, ac ſago, quæ in ventriculo et inteſtinis non modò acrimoniam obtundunt, verum etiam nutrimentum gratum præbent.

Ad dyſenteriam provectam ſanandam, ubi dejectio frequens a debilitate, non a ſtimulo inteſtina irritante proveniat, opio et medicamentis quæ alvum leniter laxant fidem habere debemus. Interdum neceſſe eſt huic morbo obviam ire aſtringentibus; exempli gratiâ, extr. catechu, gummi kino, ſimarouba, cortice

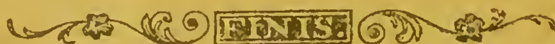
 quercino,

quercino, &c. Dum his medicamentis ægri utuntur, permittendum eſt iis ut vino generoſo Luſitanico, Madeirenſe, aut Rhenano, aqua diluto, modice indulgeant.

Si forſan putredo aut debilitas urgeant, cinchona et vinum poſt alvi dejectiones liberâ manu præſcribenda ſunt. Per totum dyſenteriæ decurſum, lintea ac ſtragula quotidiè mutanda ſunt, et munditꝭes quàm maximè obſervanda.

Convaleſcentium diæta ex iis conſtare debet, quæ levia et concoctu facilia ſunt, qualia ſunt juſcula ex hordeo et carne tenuia, quæ, dum ſatis nutriunt, minimè ſtimulant. Potus ex vino generoſo, ſtimulantium principe, et ægris optimo ſolatio, aquâ et ſaccharo, prout ægroto arrideat, conſtare debet.

Dii bene fecerunt inopis me quodque puſilli
Finxerunt animi, rarò et perpauca loquentis. HOR.

EXCUDEBANT C. STEWART ET SOCII, ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.